



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 728/2016-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 29. septembra 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Evou Pravdíkovou Bučkovou, PhD., Advokátska kancelária, Sputnikova 18, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a porušenia čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 Sžo 71/2014-50 z 2. decembra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. februára 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), doplnená podaním doručeným ústavnému súdu 25. februára 2015, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a porušenie čl. 14 dohovoru uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 3 Sžo 71/2014-50 z 2. decembra 2014 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol odvolanie sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 9 Sp 57/2013-34 z 27. júna 2014, ktorým krajský súd zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. d) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) rozhodnutie Centra právnej pomoci č. 5517/2013 z 2. júla 2013 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Najvyšší súd v napadnutom uznesení uviedol:

„Z výroku rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Sp/57/2013-34 zo dňa 27.06.2014 odvolací súd zistil, že krajský súd zrušil napadnuté rozhodnutie odporcu podľa § 250j ods. 2 písm. d/ O.s.p.

Podľa § 246c ods. 1 veta druhá O.s.p. opravný prostriedok je prípustný, len ak je to ustanovené v tejto časti.

Podľa § 250s veta druhá O.s.p. proti rozsudku súdu, ktorým zruší rozhodnutie správneho orgánu, je prípustné odvolanie len z dôvodov uvedených v § 250j ods. 2 písm. a/ a b/.

Podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

Skutočnosť, že súd prvého stupňa zrušil rozhodnutie odporcu podľa § 250j ods. 2 písm. d/ O.s.p. má za následok, že odvolanie proti takémuto rozhodnutiu súdu podľa § 250s O.s.p. nie je prípustné - ani do merita veci, ani voči trovám konania. Na uvedený záver nemá vplyv ani nesprávne poučenie, uvedené v písomnom vyhotovení rozsudku súdu prvého stupňa, o prípustnosti odvolania v časti o náhrade trov konania, lebo takéto nesprávne poučenie nezakladá právo na jeho uplatnenie.

Rovnaký názor vyjadril aj Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze č. k. II. ÚS 181/2011-35 zo dňa 14.09.2011, v ktorom s odvolaním sa na § 246c ods. 1 vetu prvú O.s.p. uviedol, že vzhľadom na toto ustanovenie je v konaní podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku akýkoľvek opravný prostriedok (teda aj odvolanie proti výroku o náhrade trov konania) prípustný iba vtedy, keď je to v tejto časti výslovne ustanovené.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti musel Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Sp/57/2013-34 zo dňa 27.06.2014 odmietnuť podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 250s veta druhá O.s.p. ako odvolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie nie je prípustné.“

3. Sťažovateľ v úvode svojej sťažnosti uviedol, že dôvody zrušenia rozhodnutia *taxatívne* vymenované v § 250j ods. 2 OSP sa viažu len na rozsah a dôvody uvedené v odvolaní. *Keďže však sťažovateľ skutočnosť, na základe ktorej došlo k zrušeniu správneho rozhodnutia, vo svojom odvolaní vôbec nenamietal, je toho názoru, že prvostupňový súd nemohol z uvedeného dôvodu správne rozhodnutie zrušiť. K zrušeniu rozhodnutia z dôvodov podľa § 250j ods. 2 OSP totiž nemôže podľa sťažovateľa dôjsť z vlastnej moci súdu, ale len po preskúmaní rozhodnutia v medziach odvolania. Keďže sa sťažovateľ necítil byť postupom správneho orgánu pri rozhodovaní o stave jeho materiálnej núdze dotknutý na svojich právach, tieto nenamietal. Ak teda bol prvostupňový súd toho názoru, že konanie správneho orgánu trpí vadou, ktorá by mohla mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia, mal podľa mienky sťažovateľa povinnosť zrušiť správne rozhodnutie podľa § 250j ods. 2 písm. e) OSP bez ohľadu na to, či sťažovateľ tento nedostatok namietal. Len takýto postup by predstavoval podľa presvedčenia sťažovateľa výnimku zo zásady iudex ne eat ultrapetitapartium (sudca nech nejde nad návrhy strán). Svojím nesprávnym konaním a rozhodnutím tak prvostupňový súd odňal sťažovateľovi podľa jeho vyjadrenia možnosť reálne konať pred súdom, keďže rozhodnutím o odvolaní nad rámec odvolacích dôvodov na základe zákonného ustanovenia, ktoré nepripúšťa riadny opravný prostriedok, porušil ústavný princíp dvojinštančnosti občianskeho súdneho konania.*

3.1 *Odvolací súd sa podľa sťažovateľa vôbec nezaoberal zákonnosťou napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktorú sťažovateľ namietal vo svojom odvolaní a ktorú by nepochybne bol musel zistiť, ak by o odvolaní konal v rámci sťažovateľom vznesených odvolacích dôvodov, čo mu však citované ustanovenie § 250s druhej vety OSP neumožnilo.*

3.2 *Svoj názor, že rovnako zo strany odvolacieho súdu došlo k porušeniu jeho práva na prístup k súdu, sťažovateľ opiera aj o tieto skutočnosti:*

Podľa § 250ja ods. 1 a 5 OSP je proti rozsudku súdu podľa § 250j ods. 1, 2 a 6 prípustné odvolanie, pričom proti rozsudku súdu podľa § 250j ods. 5 je prípustný opravný prostriedok podľa štvrtej časti Občianskeho súdneho poriadku. To podľa názoru sťažovateľa znamená, že zákon nepripúšťa riadny opravný prostriedok v prípade, ak je rozhodnutie súdu vydané na základe § 250j ods. 3 OSP. Napriek tomu existuje podľa tvrdení sťažovateľa judikatúra najvyššieho súdu, ktorá toto prelomila, keďže existuje uznesenie sp. zn. 3 Sžf 87/2013 z 10. októbra 2013, na základe ktorého najvyšší súd zrušil rozsudok krajského súdu č. k. 5 S 30/2012-28 z 15. januára 2013, ktorý bol vydaný podľa § 250j ods. 3 OSP, pretože bol toho názoru, že zo strany prvostupňového súdu došlo k odňatiu ústavného práva na prístup k súdu. Analogicky, ak Občiansky súdny poriadok vylučuje podanie opravného prostriedku voči žalobe proti rozhodnutiu a postupu správneho orgánu (piata časť druhá hlava Občianskeho súdneho poriadku) a napriek tomu najvyšší súd vo veci koná a rozhodne tak, že rozhodnutie súdu prvého stupňa zruší z dôvodu porušenia ústavného práva účastníka konania na prístup k súdu, takýto istý postup mal podľa názoru sťažovateľa najvyšší súd aplikovať aj v prípade neprípustnosti riadneho opravného prostriedku pri rozhodovaní o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu správneho orgánu (piata časť tretia hlava Občianskeho súdneho poriadku), pretože rovnako v tomto prípade došlo zo strany prvostupňového súdu k odňatiu ústavného práva na prístup súdu na strane sťažovateľa.

4. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Sťažnosti sa vyhovuje.

2. Základné práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a na ochranu pred diskrimináciou podľa článku 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, porušené boli.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3Sžo/71/2014-50 zo dňa 02.12.2014 a zároveň zrušuje Rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Sp/57/2013-34 zo dňa 27.06.2014 alebo (alternatívne) Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3Sžo/71/2014-50 zo dňa 02.12.2014 a vracia mu vec na ďalšie konanie.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný na účet právneho zástupcu sťažovateľa uhradiť náhradu trov konania do 15 dní od doručenia nálezu.“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po

jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

III.

7. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

7.1 Pri rozhodovaní orgánov verejnej moci (t. j. aj súdov) o právach a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v konkrétnom právom upravenom procese je nevyhnutné akcentovať princípy demokratického právneho štátu formujúce každé konanie. Tieto princípy nachádzame v ústave v čl. 46 a nasl. (právo na súdnu a inú právnu ochranu), ako aj v čl. 6 ods. 1 dohovoru (právo na spravodlivý proces).

7.2 Článok 46 ods. 1 ústavy je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu zakotvených v čl. 46 až čl. 50 ústavy (porov. I. ÚS 117/05). Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu je účelom práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), ako aj práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru) zaručiť každému prístup k súdu, čomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu viazaného procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi, dodržiavanie ktorých je garanciou práva na súdnu ochranu, vo veci konať a rozhodnúť (porov. II. ÚS 88/01).

7.3 Súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade

s platným procesným právom (porov. v tomto zmysle IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07).

7.4 Súčasťou procesných záruk spravodlivého rozhodnutia, resp. minimálnych garancií procesnej povahy je, ako už bolo uvedené, taktiež právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany a z ktorého musí byť bez ohľadu na to, či sa odvolací (prípadne dovolací) súd stotožní a inkorporuje odôvodnenie rozhodnutí inštančne nižších súdov, zrejmé, že sa zaoberal a vyjadril k esenciálnym otázkam vzťahujúcim sa na ním prejednávanú vec a neuspokojil sa bez ďalšieho so závermi inštančne nižších súdov [porov. napr. Helle v. Fínsko, č. 20772/92, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 19. 12. 1997, bod 60; Rajkovič v. Chorvátsko, č. 50943/99, rozhodnutie ESLP o prijateľnosti z 3. 5. 2001, bod 2].

7.5 V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na povahu a špecifiká správneho súdnictva podľa piatej časti v tom čase platného Občianskeho súdneho poriadku, ktorého úlohou nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale len preskúmať zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených v návrhu rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Treba preto vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutých rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy, teda orgánov inej ako súdnej sústavy (porov. IV. ÚS 127/2012).

8. Úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti bolo posúdiť, či vzhľadom na námietky sťažovateľa smerujúce proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu toto vykazuje známky potenciálneho porušenia ústavných práv sťažovateľa alebo naopak, či sú námietky sťažovateľa vzhľadom na postup najvyššieho súdu a obsah napadnutého uznesenia zjavne neopodstatnené. Z uvedeného dôvodu by nebolo ani potenciálne možné po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vysloviť porušenie označených ústavných práv sťažovateľa.

8.1 Posudzujúc procesný postup najvyššieho súdu v konaní o odvolaní sťažovateľa, ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd vo veci sťažovateľovho odvolania konal zákonom predpísaným procesným postupom. Postup najvyššieho súdu plne korešpondoval so zákonnými požiadavkami kladenými na postup nadriadeného súdu a požiadavkami kladenými ústavou a dohovorom na procesný postup všeobecného súdu.

8.2 Z formálneho hľadiska nemožno napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu pre účely posudzovania dodržania dikcie čl. 46 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru nič vytknúť. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu spĺňa požiadavky vyplývajúce z príslušnej zákonnej reglementácie formálnej kvality rozhodnutia nadriadeného súdu tejto procesnej formy.

8.3 Čo sa týka skutkových a právnych záverov, a teda aj interpretácie a aplikácie ustanovení Občianskeho súdneho poriadku vo veci prípustnosti odvolania proti rozsudku krajského súdu najvyšším súdom a aj odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ústavný súd uzatvára, že pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil v skutkových a právnych záveroch napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nič ústavne nekonformné, čo by nasvedčovalo ich arbitrárnosti alebo ústavnej neakceptovateľnosti. Najvyšší súd nijako nevybočil z medzí určených čl. 46 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Najvyšší súd ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil svoje zistenia a svoj právny názor, aplikoval a interpretoval príslušné právne normy v súlade s ich znením, obsahom i duchom.

8.4 Najvyšší súd jasne vysvetlil, z akého dôvodu nie je proti rozsudku krajského súdu, ktorý zrušil rozhodnutie správneho orgánu podľa § 250j ods. 2 písm. d) OSP, prípustné odvolanie, pričom svoje závery oprel o v tom čase platné ustanovenie § 250s druhej vety OSP, podľa ktorého proti rozsudku súdu, ktorým zruší rozhodnutie správneho orgánu, je prípustné odvolanie len z dôvodov uvedených v § 250j ods. 2 písm. a) a b). Takýmto záverom nemožno nič vytknúť, keďže plne korešpondujú s na vec aplikovateľnou právnou normou.

8.5 Závery najvyššieho súdu a ich odôvodnenie, ako aj jeho postup v konaní je teda nutné považovať za výraz autonómneho súdneho rozhodovania, do ktorého ústavný súd nie

je oprávnený v tomto prípade zasahovať. Z týchto dôvodov ústavný súd odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

9. Sťažovateľ namietal taktiež porušenie zákazu diskriminácie upraveného v čl. 14 dohovoru.

9.1 Ustanovenie čl. 14 dohovoru možno označiť za vstupnú bránu do úpravy ľudských práv a základných slobôd v zmysle dohovoru, ktorý má charakter ústavného princípu, ktorý sú povinné rešpektovať všetky orgány verejnej moci pri výklade a uplatňovaní dohovoru. Toto ustanovenie dohovoru je implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu, t. j. aj jeho rozhodovania o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy (porov. mutatis mutandis napr. I. ÚS 26/2010, I. ÚS 686/2013, II. ÚS 550/2013, IV. ÚS 214/2011).

9.2 Ustanovenie čl. 14 dohovoru však nemá charakter základného práva a slobody, resp. ľudského práva a základnej slobody, ktorého ochrany by sa bolo možné samostatne domáhať pred ústavným súdom. Jeho aplikácia sa v individuálnych sťažnostiach viaže na porušenie individuálne určeného ústavného práva alebo slobody sťažovateľa, a preto požiadavka na vyslovenie porušenia čl. 14 dohovoru bez vzťahu ku konkrétnemu ústavnému právu alebo slobode sťažovateľa je zjavne neopodstatnená (porov. mutatis mutandis I. ÚS 34/96, II. ÚS 85/01, II. ÚS 167/04, z novšej judikatúry I. ÚS 509/2012, III. ÚS 87/2011, IV. ÚS 281/2012).

9.3 Pretože ústavný súd neprijal na ďalšie konanie sťažnosť v častiach namietajúcich porušenie sťažovateľom označených práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, neprichádzalo by do úvahy vyslovenie porušenia čl. 14 dohovoru ani po prijatí sťažnosti v tejto časti na ďalšie konanie. Ústavný súd preto odmietol sťažnosť aj v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

9.4 Nad rámec ústavný súd uvádza, že klasický prístup k diskriminácii je založený na komponentoch akcesority (porov. PL. ÚS 14/98, PL. ÚS 4/97, PL. ÚS 18/97, PL. ÚS 4/00, PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 10/02, PL. ÚS 15/03, PL. ÚS 38/04) a kvalifikovaného kritéria – zakázaného dôvodu (porov. PL. ÚS 8/04), a teda pohlavie, rasa, farba pleti, jazyk, náboženstvo, politické alebo iné zmýšľanie, národnostný alebo sociálny pôvod, príslušnosť

k národnostnej menšine, majetok, rod alebo iné postavenie. V európskej konštitucionalistike sa občas ustupuje z týchto pozícií a sudy ústavného typu preskúmajajú aj skutočnosť, či nedošlo k porušeniu rovnosti bez vzťahu ku konkrétnemu základnému právu alebo či nedošlo k porušeniu rovnosti na základe iného než kvalifikovaného kritéria. Sudy tak vlastne skúmajú napadnuté rozhodnutia a postupy v kontexte rýdzeho princípu rovnosti. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu by však prešlo aj takýmto intenzívnym testom rovnosti, pretože nebolo preukázané (a sťažovateľ ani nenamietal), že by všeobecné sudy rozhodovali vo veci sťažovateľa vzhľadom na jeho pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, náboženstvo, politické alebo iné zmýšľanie, národnostný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnostnej menšine, majetok, rod alebo iné postavenie (príp. vzhľadom na iné kritérium) odlišne, ako rozhodovali o správnych žalobách proti rozhodnutiu Centra právnej pomoci iných žalobcov, ktorí boli v identickej situácii [t. j. že by najvyšší súd rozhodujúci o odvolaniach proti rozsudkom krajských súdov, ktorým tieto zrušili rozhodnutie Centra právnej pomoci podľa § 250j ods. 2 písm. d) OSP, postupoval vo veciach iných žalobcov nachádzajúcich sa v obdobnom postavení odlišne ako vo veci sťažovateľa].

10. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol o sťažnosti sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. septembra 2016